

Planuri de răzbunare

Drumul a fost tare lung și anevoios! Trei zile și trei nopți i-au trebuit Miciei Vrăjitoare să-l străbată. Cu răni la picioare și cu tălpile pantofilor găurite, ea ajunsese în a patra dimineață acasă.

— Bine că ai venit, în sfârșit, înapoi! o primi corbul Abraxas.

El stătea pe coșul casei și o aștepta îngrijorat. Când o zări pe Mica Vrăjitoare, i se luă o piatră de pe inima lui de corb, își desfăcu aripile și-i zbură în întâmpinare.

— Știi că-mi place? o mai boscorodi el. Umbli haihui zile întregi prin pădure, iar eu stau acasă și nu știu ce să fac de grijă!

Apoi sări de pe un picior pe altul.

— Uite în ce hal arăți! Plină de praf de sus și până jos, și de ce șchiopătezi, mă rog? Ai venit pe jos? Credeam că ți-ai luat și mătura cu tine!

— O luasem... suspină Mica Vrăjitoare.

— Cum adică „o luasem“? croncăni Abraxas.

— Asta înseamnă că s-a zis cu ea.

— Cu mătura...?

— ...s-a zis cu ea, repetă Mica Vrăjitoare.

Abia acum se făcu lumină în mintea corbului. Își aplecă fruntea într-o parte și spuse:

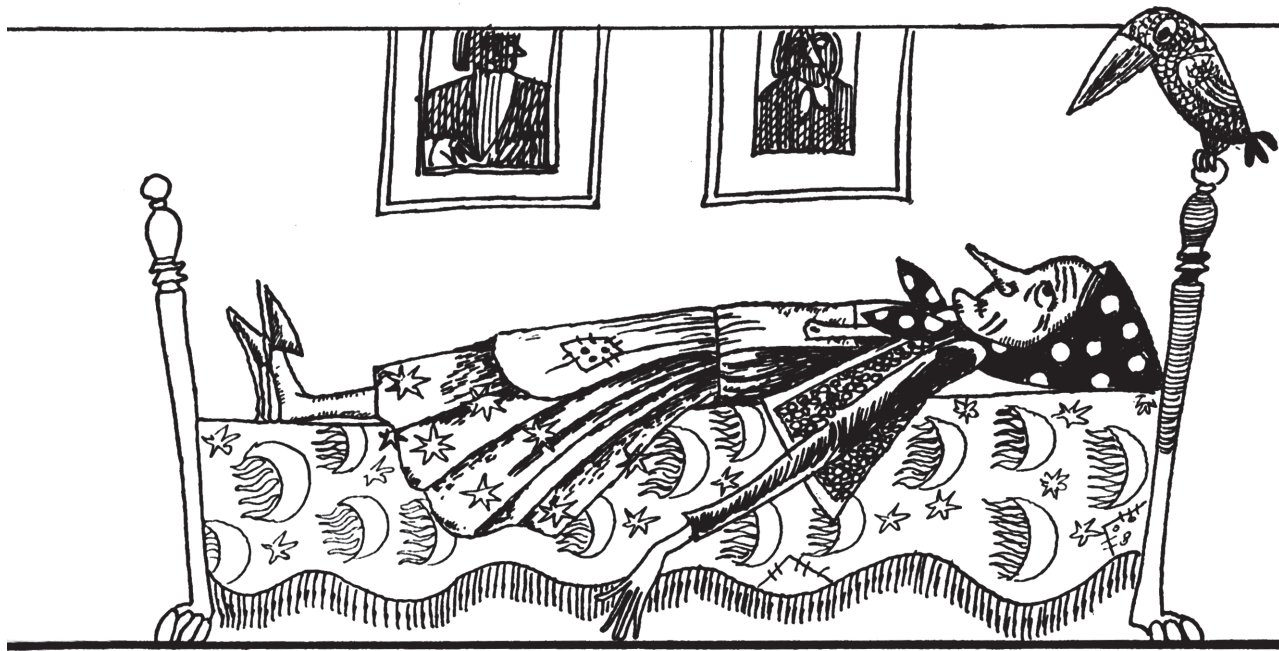
— Deci te-au prins? Era de așteptat. Tare m-aș fi mirat să nu te prindă! Dar ai meritat-o!

Micii Vrăjitoare îi era totuna. „Să dorm!“ gândi ea. „Să dorm!“ Șchiopătă până în cameră și căzu pe pat.

— Hei, țipă Abraxas indignat. Nu vrei măcar să-ți scoți de pe tine hainele prăfuite? Dar ea sforăia deja...

Dormi ca un bursuc până a doua zi dimineață. Când se trezi, Abraxas ședea pe tăblia patului ei.

— Ei, te-ai săturat, în fine, de somn?

— Oarecum, spuse Mica Vrăjitoare căscând.

— Atunci, am putea să aflăm și noi, în sfârșit, ce s-a întâmplat?

— Mai întâi, micul dejun! mormăi Mica Vrăjitoare. Nu poți povesti nimic pe stomacul gol.

Masa a fost bogată. Când se sătură bine de tot, dădu farfuria de-o parte și începu să povestească.

— Cu toată nesocotința ta, ai avut totuși noroc! spuse în încheiere corbul. Dar nu uita să ajungi o bună vrăjitoare până la anul!

— Îmi voi da toată silința! promise ea. De acum înainte nu voi exersa numai șase ore, ci șapte ore pe zi. Și afară de asta voi mai face ceva – ceva tot atât de important...

— Ce anume?

Mica Vrăjitoare se strâmbă. Arăta foarte, foarte furioasă. Apoi explică, apăsând pe fiecare silabă:

— Mă voi răz-bu-na!

— Pe cine?

— Pe mătușa Rumpumpel. Numai scorpia asta este vinovată de toată povestea! Ea m-a trădat celorlalte vrăjitoare, numai ea! Ei îi datorez rănilor de la picioare și pantofii găuriți! Cine le-a stârnit pe celelalte împotriva mea? Cine a cerut prima ca Marea Vrăjitoare să mă pedepsească? Nici măcar povestea cu mătura nu i-a fost de-ajuns. Ea a clămpănit tot timpul, fără încetare.

— Într-adevăr, încuviință corbul, asta a fost, categoric, o mare josnicie din partea ei. Dar de-aici și până la răzbunare...?

— Îi voi face un rât de porc! șuieră Mica Vrăjitoare. Și urechi de măgar, și picioare de vițel! Iar sub bărbie o barbă de țap și, agățată de spate, o coadă de vacă!

— Coadă de vacă și barbă de țap? o potoli Abraxas. Ca și cum ai putea să o superi pe bătrâna Rumpumpel cu așa ceva! Doar ea este o vrăjitoare ca și tine și cât ai clipi din ochi va desface toată vraja.

— Crezi?

Mica Vrăjitoare își dădu seama că, într-adevăr, în acest caz, nu era nimic de făcut cu urechile de măgar și picioarele de vițel, deci răspuse:

— Ei, s-o lăsăm baltă! O să-mi vină mie o idee mai bună! Ceva care să o înfunde și pe mătușa Rumpumpel. Mă crezi?

— Tot ce se poate, răspuse Abraxas. Mi-e teamă însă să nu regreti dacă îi vei face vreun rău mătușii Rumpumpel...

— Cum așa? se miră Mica Vrăjitoare.

— Fiindcă i-ai promis Marii Vrăjitoare să devii o bună vrăjitoare. Și bunele vrăjitoare nu au voie să facă niciun rău, cel puțin așa cred eu. Mai gândește-te la asta!

Mica Vrăjitoare privi cu îndoială către corb.

— Vorbești serios?

— Bineînțeles, spuse Abraxas, în locul tău, eu m-aș mai gândi la asta.

Aveți cumva mături?

Ce face o Mică Vrăjitoare care are picioarele pline de răni? Ea prepară o alifie din ouă de broască și murdărie de șoarece, în care amestecă o mână bună de dinți de liliac bine măcinați, și le fierbe la foc iute. Dacă își unge rănilor cu această alifie și în același timp murmură și un descântec din cartea sa de vrăji, picioarele sunt vindecate cât ai clipi din ochi.

— Bine, de asta, așadar, am scăpat! spuse Mica Vrăjitoare, ușurată după ce și-au făcut efectul alifia și descântecul.

— Acum nu mai șchiopătezi? întrebă Abraxas.

— Convinge-te singur! strigă Mica Vrăjitoare și dansă desculță prin casă. După aceea își încălță ciorapii și pantofii.

— Vrei să ieși? se miră corbul.

— Da, dar poți să vii și tu, spuse Mica Vrăjitoare. Mă duc în sat.

— E cam departe, spuse Abraxas. Nu uita: nu mai ai mătura și trebuie să mergi pe jos!

— Tocmai asta este! Nu vreau să mai merg mult pe jos. Și fiindcă nu mai vreau să merg mult pe jos, trebuie mai întâi să merg în sat.

— Vrei să-ți bați joc de mine?

— Cum așa? Aș vrea să cumpăr o mătură, dacă nu ai nimic împotriva.

— Ei, asta-i cu totul altceva, spuse Abraxas. Atunci vin, bineînțeles, și eu. Altfel, cine știe cât s-ar putea să lipsești din nou.

Drumul spre sat trecea direct prin pădure, peste cioturi de rădăcini și sfărâmături de stâncă, peste copaci căzuți și prin hățișuri de mure. Pe corbul Abraxas nu îl deranja prea mult acest lucru. El stătea pe umărul Micii Vrăjitoare și trebuia numai să-și apere capul de crengile din cale. Mica Vrăjitoare se împiedica însă tot mereu de rădăcini și își agăța poalele rochiei de crengi.

— Ce drum prăpădit! striga ea de fiecare dată. Singura mângâiere este că în curând voi putea zbura din nou.

Ajunseră în sat și intrară în prăvălia băcanului Balduin Bobdepiper. Domnul Bobdepiper nu se miră când intră pe ușă Mica Vrăjitoare cu corbul ei. El nu mai văzuse o vrăjitoare și crezu că este o bătrânică oarecare dintr-un sat vecin.

O salută, iar ea îi răspunse la salut. Apoi domnul Bobdepiper o întrebă amabil:

— Ce doriți?

Mai întâi Mica Vrăjitoare cumpără un sfert de zahăr candel. După asta, ținu punga sub ciocul corbului.

— Te rog, servește-te!

— Mulțumesc frumos! croncăni Abraxas.

Domnul Bobdepiper se miră foarte.

— Ce pasăre deșteaptă, spuse el admirativ și continuă: Și altceva ce mai doriți?

— Aveți măhuri? întrebă Mica Vrăjitoare.

— De bună seamă! spuse domnul Bobdepiper. Măhuri fără coadă, măhuri cu coadă și măhuri de nuiete. Și perii de frecat, bineînțeles, sau, dacă vă trebuie cumva, un pământuf de praf...

— Nu, mulțumesc, vreau o mătură de nuiete.

— Cu sau fără coadă?

— Cu coadă, ceru Mica Vrăjitoare. Coadă este doar lucrul cel mai important. Dar să nu fie prea scurtă.

— Ce ziceți de asta? spuse domnul Bobdepiper serviabil. Din păcate, măhuri cu cozi mai lungi deocamdată nu mai avem.